

ДОНАЛД БИСЕТ

БОЛНОТО КАНАРЧЕ

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Мистър Джоунс — дърводелецът, неговият котарак Гримбъл и синьото канарче Ани живеяха в малка къщичка. Тримата бяха много щастливи. През по-голямата част от деня, докато мистър Джоунс беше на работа, Гримбъл дремеше на един стол в кухнята, а Ани се люлееше на люлката в кафеза си, оглеждаше се в огледалото или кълвеше семенца. Понякога Гримбъл се събуждаше, протягаше се лениво и гледаше как Ани се люлее, после отново заспиваше.

Един ден, когато котаракът се събуди и както обикновено погледна към клетката, не видя Ани на люлката. Вместо това тя седеше умърлушена в едно ъгълче, покрита с червени петна.

— Кълна се в ноктите си, това е шарка! — извика Гримбъл. — Трябва да доведе мистър Джоунс, за да повика лекар.

Само че мистър Джоунс работеше в голяма фабрика на другия край на града, а Гримбъл не знаеше пътя дотам. Затова седна да помисли какво да прави. И понеже беше умен котарак, скоро го осени идея. Той отиде до прозореца и скочи право върху моравата отпред.

Беше прекрасна утрин, слънцето грееше, а маргаритките бяха обърнали главички към небето. Гримбъл отиде при тях и им каза:

— Бихте ли затворили цветчетата си, както правите нощем!

— Разбира се, Гримбъл — отвърнаха цветята и прибраха листенцата си.

Изведнъж падна мрак, сякаш стана нощ. Но в съседната градина все още беше ден. Денят от съседната градина надникна през оградата и като видя, че е паднала нощ, затвори очи и там също стана тъмно. Дните в останалите градини видяха, че мръква и на свой ред затвориха очи, докато се стъмни над целия град.

Градският часовник, който току-що беше ударил единадесет часа, много се изненада, почеса се по главата и си рече: „Сигурно изоставам! Явно е станало вечер“. Сетне взе да тиктака по-бързо, отколкото му се беше случвало дотогава и удари шест часа.

Директорът на фабриката, където работеше мистър Джоунс, чу градския часовник, погледна през прозореца и видя, че се е стъмнило. Затова реши, че е време работниците да си ходят и натисна сирената. Хората спряха работа, облякоха палтата си и си тръгнаха към къщи.

Когато се прибра и видя болното канарче, мистър Джоунс изтича да доведе лекар.

Докторът дойде веднага щом чу, че Ани има червени петна.

— Хм, лек случай на шарка, по мое мнение — рече той като я прегледа. — Бързо ще те излекуваме.

После даде на мистър Джоунс лекарства за болното птиче и обеща да намине на другия ден.

— Дотогава може би Гримбъл ще наглежда Ани — рече на тръгване.

— О, да — отвърна мистър Джоунс. — Ще я наглежда, разбира се. Той е много умен котарак.

Няколко дни по-късно Ани се чувстваше много по-добре и цял ден се люля на люлката, докато Гримбъл дремеше на стола. Вечерта котаракът се събуди, протегна се и отиде да пийне глътка млекце. После скочи през прозореца право на моравата.

Притъмняваше, затова някои маргаритки бяха започнали да затварят цветчетата си. Гримбъл беше доволен, че Ани се оправя, затова седна върху градинската ограда и замърка. А маргаритките в съседните градини затваряха един след друг очите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.